

Cesta pod ochranou sv. Michala

NOVINY FARNOSTI JASLOVSKÉ BOHUNICE SÚ PRÍLOHOU BLAVSKÝCH NOVÍN 3/2018

Slovo čitateľovi

Milí farníci a čitatelia,

začali sme vydávať farské noviny Cesta pod ochranou sv. Michala. Mysleli sme vtedy na našu farnosť a ľudí, ktorí už stáročia dávajú svoje rodiny pod ochranu sv. Michala archanjela, mocného orodovníka u Boha. Náš slovenský národ bol často utláčaný. Bol malým národom a nemal mocného ochrancu. Preto sme boli pod nadvládou raz toho a inokedy iného národa. Predsa však vieru sme si nepustili a som presvedčený, že ona nás držala nad vodou, aby sme neklesli úplne dolu a nezahynuli. Ochrancom nám bol nie iný národ či štát, ale sám Boh a jeho Sedembolestná matka Panna Mária. Im vďačíme, že sme tu, máme svoje písmo, reč, kultúru. Stačí sa pozrieť do našej histórie, kde vidíme, že mnohí národné buditeľia boli priamo kňazmi (Fándly, Bernolák, Hollý, Mojzes...).

Medzi veľkými obľúbenými orodovníkmi sú zaisťte ja anjeli. Takto si aj naši predkovia vybrali za ochrancu svojich rodín a príbytkov sv. Michala archanjela. Spomína sa vo Sv. Písme ako vodca anjelov bojovníkov proti padlým anjelom. Tiež sa spomína ako ochranca židovského národa.

Zvlášť chceme a chceme aj my ďakovať Pánu Bohu a sv. Michalovi za mocnú ochranu pred zlom a Zlým. A to hlavne na jeho sviatok. Sú to tzv. hody - sviatok patróna chrámu. Niektorí si to zamieňajú s posviackou chrámu. Tá môže byť zhodná s patrónom chrámu, ale nemusí. Náš kostol v Jaslovských Bohuniciach bol posvätený podľa histórie v roku 1836 v 16. nedeľu po Duchu Svätom. Teraz už asi ťažko určiť, aký to bol deň. Podľa niektorých výpočtov by to mohlo byť 11. septembra. Keďže to niektorí nepovažovali za veľký sviatok, postupne si ho ľudia prestali pripomínať a dnes už nevieme, kedy to presne bolo. Možno starší ľudia by si spomenuli. Asi by bolo vhodné sa k tomu vrátiť. Sú to akoby narodeniny a sviatok patróna, meniny chrámu.

Ja vám všetkým želim a vyprosujem, aby ste využili tieto dni na vzájomné obohatenie, utuženie rodinných vzťahov, ktoré sú tak dôležité. Nech vám Pán Boh udelí veľa zdravia a svojho požehnania.

Marián Vivodík, farár

Sv. Michal archanjel
foto: Marián Vivodík

BLÍŽI SA OKTÓBER, MESIAC RUŽENCA

Ruženec sa možno modliť aj nepozorne

Nikto, kto sa vydá na púť za sv. Jakubom do Santiaga de Compostela, neurobí už na druhý deň prestávku na desať dní alebo na tri týždne. Kto sa vydal na púť, putuje každý deň ďalej. Táto stálosť patrí aj k modlitbe ruženca. Ňou však človek premení celý svoj život. Áno, pravidelná modlitba ruženca mení život. Preto sa ho možno modliť pomaly alebo rýchlo, to už je takmer jedno. Dvadsať minút je dobrý čas - môže byť aj dlhší, smie byť aj kratší. Pátrovi Piovi perličky ruženca strieľali cez prsty ako pstruhy. Ruženec sa smieme modliť aj nepozorne.

Prirodzene možno sa modliť jeho časť alebo celý. Nie je to nijaký zákon ani seminár. Je to skôr záhrada, v ktorej sa zdržujeme. A keď nad ružencom zaspíme, v minulosti sa hovorilo, že anjeli sa ho modlia ďalej. Prečo by to teda dnes malo byť inak? Najdôležitejším sa zdá byť iba jedno - aby sme nikdy neprestali! Potom nás bezpečne opäť vyvedie z každého labyrintu a z každého zmätku. Potom sa stane červenou vodiacou nitou našej existencie.

Preto ruženec ani nie je modlitba, ktorá získava skrze našu mimoriadnu a namáhavo vyvinutú zbožnosť. Naopak - on nás robí zbožný-

mi. On nás učí nestratiť nič. On nám neuberá čas, on nám daruje čas. A rozvahu. A pokoj. A nebojnosť. A vyrovnanosť. Nie my musíme zmeniť túto modlitbu. Táto modlitba mení nás. Ruženec, to je šťastie. Z toho, kto sa ho modlí, robí celého človeka. On spája tých, ktorí sa ho modlia spoločne. Aby sa napríklad manželský pár dlhé dni hádal - to s ružencom proste už nejde.

Tak urobil náš život krásnym - a nedávno mi istý známy povedal, že pre neho je tým najkrajším modliť sa v aute so ženou ruženec. To je pre oboch, akoby nechali lupienky ruží sypať sa na diaľnicu z otvorenej strechy auta.

Na Michelangelovom Poslednom súde ho vidíme ako reťaz, ktorá zatratených vyťahuje dokonca aj z podsvetia. V Lurdoch mala sama Panna Mária ruženec v rukách a modlila sa ho s Bernadettou, vo Fatime to robila takisto s tromi pastierikmi, ktorí si ho predtým nacvičili pri zjavení anjela. Môžeme sa ho modliť hocikde - najkrajšie v spoločenstve: striedavo so ženou či s mužom, s priateľkou, priateľom, partnerom, partnerkou, v aute, v taxíku, vo vlaku.

Preto je predsa pútnickou modlitbou. Pretože zmena je ružencu celkom mimoriadnym spôsobom vlastná: tento dialóg, kde jedna strana sa modlí jednu polovicu Otčenáša a druhá strana druhú. A takisto pri Zdravas Mária - pri všetkých púťach a pri všetkých procesiách.

V Taliansku pri veľkých otrasoch v živote niet dodnes zhromaždenia ľudí, nech je akokoľvek svetské, kde by sa mnohí nepridali, keď sa iba jeden z nich na námestí začne nahlas modliť ruženec. Preto sa ho možno ľahko modliť aj vo viacerých jazykoch, pretože každý a každá pozná jeho desiatky a dokáže sa pridať takmer už v spánku po poľsky, taliansky, chorvátsky, francúzsky, kórejsky na všetkých pútnických miestach, v každom jazyku zeme, v symfónii národov.

No aj keď sme sami, neexistuje pre nás nijaká dopravná zápcha, nijaká čakareň na letisku, ale už iba príležitosť k vyrovnanosti a k pokoju. Môžeme sa ho prirodzene modliť aj veľmi zbožne a sústredene, ale aj ospalívi, unavení, vyčerpaní. Ruženec zaplní prázdny priestor, ako dážď napája vyprahnutú pôdu. On zavláhuje pôdu nášho života. On nás robí ľahkými. A je taký jednoduchý. V hluku, v tichu, v ra-

dosti, v núdzi. Je to modlitba, ktorú možno v pravidelnom opakovaní votkať do nášho života ako stále pevnejší koberec pod nohami. „Ako láska,“ povedal Henri-Dominique Lacordaire v 19. storočí, „hovorí stále to isté a predsa sa nikdy neopakuje.“ Nie je to strelná modlitba. Mimo kláštorňých múrov je to brána do inej formy života a bytia – ako matka života modlitby, ktorá si zaslúži svoje meno. Ruženec mení náš život a mení našu smrť.

Rím, 10.10.2008 - KATH.NET - úryvok z knihy autora Paula Baddeho.

Výnimočná modlitba

„Jedno nábožne pomodlené Zdravas, Mária zatrasie celým peklom!“ (sv. Ján Mária Vianney)

Aj svätý don Bosco pochopil, že ružencom možno premôcť a zničiť všetkých zlých duchov. Keby sme len vedeli, akú účinnú zbraň máme na dosah ruky! Keby sme len počúvali svätých, prorokov a svoje srdce. Keby diabol nevíťazil nad nami vďaka našej hlúposti a pýche. On sa predsa nebojí nás, ale našej úprimnej a vrúcnej modlitby – Máriinej modlitby.

Cirkev vždy pripisovala modlitbe ruženca mimoriadnu silu a jej vytrvalému odriekaniu zverovala najťažšie problémy. Detská modlitba ruženca má rovnako veľkú silu vyprosiť more milostí pre rodinu, farnosť, krajinu, pre celý svet.

Preto pozývame deti a mládež na spoločnú modlitbu posvätného ruženca, každý piatok - 35 min. pred sv. omšou, okrem 1. piatku v mesiaci.

L.T.

Sv. ruženec
foto: Laura Tökölyová

Životopis sestry Januárie (Márie Vyskočovej)

Sr. Januária za mladi
foto: archív

Sestra Januária, vlastným menom Mária Vyskočová, sa narodila 4.9.1929 v Paderovciach rodičom Bernardíne a Štefanovi Vyskočovým. Mala dvoch súrodencov – brata Ferdinanda a sestru Matildu.

Do meštianky chodila v Trnave a bývala u sestričiek Vincentiek v internáte. Tam sa s dvomi kamarátkami prihlásila do spoločnosti dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul. Hneď potom odišla do Nitry, kde navštevovala zdravotnú školu.

Po skončení školy bola prijatá do seminára v Ladcoch (17.7.1949). Po skončení seminára ju preložili do Martina do nemocnice na interné oddelenie. V r. 1955 ich ŠtB vyviezla z nemocnice do Belušíckych Slatín, lebo dávali

zaopatrovať ťažko chorých pacientov. Asi po 3 týždňoch ju dali do Báču, kde boli rehoľní bratia i kňazi. Sestra Januária bola pridelená do jedálne a vypomáhala aj v kuchyni, práčovni, tam, kde potrebovali. Po 8 rokoch ich odviezli do továrne Juta v Jaroměři a po 3 rokoch išla do domova dôchodcov v Přelouči, kde bola 10 rokov. Odtiaľ išla na Bílu Vodu, kde pracovala v zdravotníctve.

Po nežnej revolúcii prišla na Slovensko. Žiadala o povolenie doopatrovať otca – čo sa jej aj splnilo. Po jeho smrti nastúpila k svojim sestrám do Pezinka a odtiaľ bola zase preložená do Přepych (2004 - 2009). Do Belušíckych Slatín prišla 21.7.2009.

Celý život bola milá, usmievavá, za všetko vďačná. V chorobe bola veľmi trpezlivá.

Zomrela na sviatok Nepoškvrneného počatia P. Márie 8.12.2011.

Perlička:

Keď ju rodičia viezli do Leopoldova k vlaku, otec jej povedal, aby si to rozmyslela a aby sa vrátila. No mama povedala, že ju má nechať tak, lebo ju darovala Panne Márii. Mama zachovala tajomstvo, nikdy to nevyzradila. Sestra Januária čakala na vhodnú chvíľu, kedy sa o tom podrobnejšie dozvie. Tá chvíľa nastala, keď prišla domov po 1. sv. sľuboch. Mamička jej povedala, že ju darovala Panne Márii od počatia.

PS: Toto je krátky životopis našej tety vincentky, sestry Januárie, ktorú sme volali tetuška Mariška.

Spracovala neter Mária Vyskočová.

Duchovná obnova s indickým misionárom JAMES MARIAKUMAROM a s. MARY PEREIRA

V období od 11.06.2018 do 15.06.2018 sa v našej farnosti konala duchovná obnova. Po celý týždeň sme sa stretali s tak výnimočnými ľuďmi, ako je páter Mariakumar a s. Mary Pereira, ktorí dávajú duchovné cvičenia po celom svete. Čas strávený s nimi bol pre nás silným zážitkom. Prekvapili nás svojou skromnosťou a milotou. Vyžarovali z nich radosť a pokoj. Obdivovali sme ich skromný spôsob života a ústretový prístup ku každému z nás. O každého sa osobne zaujímali a na každého si našli čas. Počas tohto týždňa sme zažili každodenné sväté omše, adorácie, modlitby, uzdravenia a oslobodenia, každý deň rozoberanie Božieho slova, možnosť sv. spovede. Denne sme mali štyri prednášky na veľmi zaujímavé témy, spomeniem len niektoré: Obnova myslenia Rím. 12.2, Odpúšťajúca láska – dvere k Božiemu požehnaniu, Rodina, Manželstvo v Božom pláne, Duchovný boj, „Buďte vedený Duchom Svätým“, Hľa, tvoja matka – Jn. 19.27....

Každý, kto sa zúčastnil prednášok, cítil veľkú radosť a veľké obohatenie pre život. Viedli nás do hĺbky Božieho slova, duchovného rastu, vnútorného uzdravenia a oslobodenia. Silný zážitok!

Božie slovo (Sväté písmo) má veľkú silu, z neho sa rodí viera, v jeho sile trvá a rozvíja sa. Obnova našej viery naliehavo žiada návrat k Svätému písmu. Sväté písmo je neodmysliteľná súčasť nášho života viery. Úpadok viery a mravná kríza duchovného života, ktorú prežívame v našej dobe, je do značnej miery spôsobená aj zabudnutím na Sväté písmo. Sv. Hieronym mal pravdu, keď povedal: „Kto nepozná Písmo, nepozná Krista.“

Ďakujeme nášmu pánovi farárovi Mgr. Mariánovi Vivodíkovi, ktorý bol ochotný a zorganizoval toto cvičenie pre dušu, za jeho drahocenný čas, za jeho obetu a v neposlednom rade, že nám umožnil celej farskej rodine sa zbližiť. Jemu patrí veľké ĎAKUJEME!

Vďaka patrí všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali na chode tohto duchovného cvičenia či už varením, pečením, občerstvením, hudbou, organistom, prekladateľom a všetkým ľuďom.

Dúfame, že sa stretneme aj o rok. Ďakujeme.

O.V.

P. Mariakumar
foto: František Valíček

TÁBOR BECKOV

Tábor detí- Beckov
foto: Marián Vivodík

Aj tento rok sme na farskom tábore zažili veľa krásnych a nezabudnuteľných chvíľ. 11 detí spolu s pánom farárom sa vybralo z J. Bohunic do Beckova. Mali sme tam úžasných animátorov. Rozdelili nás na väčšie a menšie skupinky podľa farby. Každé skupine bol pridelený jeden animátor, s ktorým sme súťažili v mnohých aktivitách a hrách. Vždy o 20.00 sme mali sv. omšu v malom kostolíku. Čítali sme čítania, žalmy a prosby. Po omši sme spolu s animátormi mali duchovný program a potom sme išli spať. Ráno nás čakala rozcvička, chutné raňajky a hrad Beckov, na ktorý sme sa veľmi tešili. Výlet na Beckov bol super a vystúpenie sokoliarov sa všetkým páčilo. Nechýbali ani túry krásnou prírodou, návšteva starého kostolíka, kláštora a iné zaujímavosti. V tábore sme často súťažili – skupiny proti sebe, ale mali sme aj aktivity, do ktorých sa spolu zapájala väčšia i menšia skupina. Najviac sa mi páčila Módná prehliadka. Dostali sme 2 plastové vrecia (modré a čierne), lepiacu pásku a nožnice. Mali sme hodinu na to, aby sme niečo vytvorili a nakoniec to predvedli. Veľa detí

si na tom dalo záležať. Táto módná prehliadka bola veľmi zábavná, ale zaujímavých aktivít sme mali oveľa viac. Páčila sa mi aj hra Pevnosť Boyard, ktorá všetkých rozveselila. Nočná hra, v ktorej sme mali prejsť celú budovu potme, nebola až taká strašidelná, ako si mnohí mysleli. Najviac som sa tešila na pozorovanie netopierov, ktorí večer vylietali z veže. Povedali nám, že ich je tam asi 5 000. Každý deň sme boli v inej krajine. Napríklad v Grécku sme mali Olympijské hry, kde súťažil každý sám za seba. Výhercovia dostali čokoládovú medailu. V hre Milujem Slovensko sme boli rozdelení na 4 pomešané skupiny – bola to veľká zábava. Všetky aktivity boli perfektné. Cenu sme mohli získať aj za body za upratanú izbu. A nesmiem zabudnúť ani na opekačku, pri ktorej nám bolo tak dobre. V posledný deň sme sa pobalili, ale ešte sme stihli nejakú tú súťaž.

Veľmi sa teším na ďalšie letné prázdniny a dúfam, že nás pán farár znova vezme na taký úžasný tábor.

Anna Mária T.

NÁŠ 3-DŇOVÝ VÝLET DO TATIER

Len tak z ničoho nič sme vymysleli, že sa spolu s našim pánom farárom vyberieme do Tatier. Bol to síce celkom krátky výlet, ale aj tak sme sa na neho tešili. Pobalili sme si pár vecí a v pondelok ráno sme sa spred fary v celkom dobrej nálade vydali na cestu.

Po ceste sme sa zastavili v Liptovskom Mikuláši pozrieť rehoľné sestry, ktoré nás veľmi milo pohostili. Plní energie z dobrého jedla sme pokračovali v našej ceste do Litmanovej.

Boli sme poďakovať Panne Márii a navštívili sme aj Jožka Hrenáka, ktorý v Bohuniciach staval kaplnku. Poukazoval nám svoju prácu a bývanie v horách. Pohostil nás veľmi dobrým bylinným čajom a porozprával nám niečo zo svojho života. Potom sme mali svätú omšu, rozlúčili sme sa s Jožkom a išli sme sa ubytovať do Svitu.

Na druhý deň ráno nás čakala túra na Zelené pleso. Bola to veľmi pekná túra a skoro vôbec nebola náročná. V stredu sme chceli ísť na Kriváň. Zvažovali sme, či pôjdeme, pretože to bola nie ľahká túra a hlásili pršať. Ale povedali sme si, že to zvládneme, a tak sme sa v stredu ráno, hneď po svätej omši, vydali skúsiť to. A veru, dali sme to! Cesta hore bola náročná a kľukatá, občas sme už mali chuť to vzdať, ale keď sme všetci živi a v poriadku dorazili na skalnatý vrch Kriváňa, povedali sme si, že to stálo za to. Veď to, čo stojí za to, nie je nikdy ľahké. Všetci sme mali dôveru v Pána a výsledok bol na nezaplatenie. Nepršalo a keď sme sa už dole obzreli za tým, čo sme prešli, boli na seba pyšní. Unavení, no posilnení vierou sme sa vrátili domov.

S.K.

KNIHA SUDCOV

Biblické okienko

Postupným preberaním Biblie sa dostávame k **siedmej knihe Starého zákona** - Kniha Sudcov. Hrdinské postavy, o ktorých kniha rozpráva, sa nazývajú spoločným menom „sudcovia“. **Opisuje udalosti v historickom období od Jozueho smrti až po založenie monarchie** (asi od r. 1200 do r. 1030 pred Kr.). Termínom „sudca“ sa zásadne označuje **Bohom vyvolaná osoba, ktorá od Jahveho dostala poslanie oslobodiť niektorý izraelský kmeň spod nadvlády jeho nepriateľov**.

Jozueho smrťou sa obsadenie dobytých území izraelskými kmeňmi neskončilo. Izraeliti sa usídlili iba v hornatých krajoch, kým na rovine bývali Kanaánčania a Filištínci. Jahve nevyhnal všetkých pôvodných obyvateľov z Kanaánu – jednak preto, lebo Izraeliti nesplnili podmienky vzájomnej zmluvy s Bohom a tiež preto, aby ich vyskúšal, či budú verní Pánovi.

Správy o sudcoch sa zostavujú podľa schémy: odpad Izraela od pravého Boha a priklon k cudzím božstvám; Boží trest prostredníctvom utláčateľov Izraela; ľútosť, obrátenie ľudu a jeho oslobodenie prostredníctvom sudcu; pokojný život ľudu až do smrti sudcu, po kto-

Tu vravel Pán Gedeonovi: „Ľudu, ktorý je s tebou, je príliš mnoho, keď mám dať Maďiánčanov do jeho ruky! Veď by sa potom Izrael vychvaľoval proti mne: »Vlastnou rukou som si pomohol!«. Vyhlás teda pred ľudom, aby to počul: Kto je bojazlivý a nemeslý, nech sa vráti!“ (7,2-3)

rej zvyčajne nasledoval nový odpad od Boha. V knihe sa výrazne **poukazuje na slabosť Izraela a na zhovievavosť Jahveho**, ktorý ne-

únavne posielal vyvolených mužov, aby vyslobodili izraelské kmene spod útlaku nepriateľa. Najzaujímavejší je azda **príbeh o Samsonovi**. Bol to muž, ktorého si Pán vybral, aby oslobodil svoj ľud od Filištíncov. Vynikal veľkou silou, ktorá spočívala v jeho vlasoch, ktoré si nemal strihať. Keď sa mu zapáčilo pohanské dievča Dalila, tak si ju chcel zobrať. Odhovárali ho, lebo to zákon zakazoval. On však neposlúchol. Nakoniec ho práve ona zradila a pomohla chytiť. Filištínci mu vypichli oči. Samson si uvedomil, že duchovne slepý bol vlastne už predtým, lebo nevidel Boží príkaz. Vyprosil si ešte naposledy silu a zboril stĺpy, na ktorých bol pohanský chrám. Zahynul s mnohými svojimi nepriateľmi v troskách tohto chrámu.

M. Vivodík

NEBO ZA BODY

Pred nebeskú bránu raz prišla jedna staršia pani. Bola celá vyľakaná. Svätý Peter ju srdečne privítal. Snažil sa ju upokojiť, ale vážnym hlasom jej povedal: „Ten, kto chce vstúpiť do neba, musí mať sto bodov.“

Dobrá žena teda začala vypočítavať: „Celý život som bola verná svojmu manželovi. Svoje deti som vychovávala v kresťanskej viere. Nepodarilo sa mi to úplne, ale robila som, čo som mohla. Bola som dobrovoľníčkou pre misiu a pomáhala som charite. Vždy som sa snažila pomáhať bližným okolo seba, najmä farárovi a mojim susedom...“

Keď prestala, aby sa nadychla, svätý Peter jej povedal: „Dva a pol bodu.“

Pre ženu to bolo ako úder do brucha.

Pokračovala teda ďalej: „A...Ach, áno! Pomáhala som rodičom v starobe. Odpustila som sestre, ktorá sa mnou bojovala o dedičstvo... A...Ach, áno. Každú nedeľu, okrem dní po

pôrodach, som bola v kostole. Taktiež som sa zúčastňovala pobožností a modlitieb v pôstnom období. Vždy som sa modlila...“

Svätý Peter jej odpovedal: „To máme tri body.“ Žena zmlkla. Ako napočítat sto bodov? Povedala to podstatné a už si na nič nevedela spomenúť.

So slzami v očiach, rozochveným hlasom, povedala: „Ak je to tak, potom môžem počítať už len s Božím milosrdenstvom!...“

„Sto bodov!“ zvolal svätý Peter.

Čo bude, keď prídeš pred Boha? Začneš mu vypočítavať, čo dobré si urobil? Bude to stačiť? Tam ťa nebude súdiť Peter, ale Boh sám. Budeš mať dostatok bodov na vstup na miesto, ktoré ti pripravil? Je jediná istota, na ktorej môžeš stavať. Biblia hovorí: „Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno...“ Máš túto istotu? Toto je jediný kredit, ktorý Boh bude môcť prijať.

PÚT na horu Butkov

Dňa 10.8. sa už po druhýkrát uskutočnila púť na horu Butkov. Tentokrát sme si zvolili večerný výstup, čo nám ešte viac umožnilo vychutnať si nielen krásnu prírodu, ale aj duchovný rozmer tohto miesta. Čas na púť si našli rodiny aj jednotlivci, ktorí zaplnili celý autobus. Púť sa začala krížovou cestou so zamysleniami z Denička sv. sestry Faustíny. Po ukončení krížovej cesty sme sa dostali na vrchol, kde sa nachádza skalné Sanktuárium Božieho milosrdenstva. Na tomto mieste sme púť zakončili sv. omšou. Aj napriek nepriaznivej predpovedi počasia, nám počasie vydržalo takmer až do samého konca. Na záver by som sa chcela v mene všetkých zúčastnených poďakovať vdp. Vivodíkovi, vďaka ktorému sme mohli načerpať dary viery planúce z tohto pútnického miesta.

D. Krčová

Boh je s nami aj keď si myslíme, že nie je

Jeden piatok Adam kráča domov zo školy. Všimol si jedného chalana, ako kráča tiež zo školy a má plné ruky učebníc. Začudoval sa tomu. „Veď ide víkend, nači si berie všetky knihy domov?“ pomyslel si. Tento chlapec prešiel na druhú stranu, kde sa okolo neho zhŕkla skupinka chalanov, ktorí si tam kopali loptu. Začali do neho z ničoho nič sácať a kopáť, až spadol na zem. Nosil aj okuliare, ktoré mu jeden z chlapcov vyrazil z tváre a spadli do kaluže ďalej od neho. Učebnice boli rozsypané po chodníku a chalani sa s obrovským rehotom pobrali preč. Adam bol zhrozený a rýchlo mu pribehol na pomoc. Už predtým videl, že tomuto chalanoovi robia zle asi všetci a že býva zväčša sám. Okuliare mu zdvihol a podal. Chlapec sa vďačne pozrel do Adamových očí a utekal preč. Adam rýchlo pozbieral učebnice a len tak-tak ho dobehol. Keď už boli pred jeho domom, chlapec sa otočil a znova sa vďačne pozrel na Adama aj s vreľým úsmevom a odišiel dnu. Adam ostal z toho zmätený a znepokojený. V pondelok v škole hneď chlapec počkal, dozvedel sa aj jeho meno. Volal sa Jakub. Začal sa s ním rozprávať a zistil, že je to super chalan. Odvtedy boli spolu vždy. Stali sa z nich veľmi dobrí priatelia. Čas plynul a mali

ísť na strednú. Keď sa lúčili s učiteľmi a všetkými spolužiakmi, každý mal povedať pár slov vďaky. Keď prišiel rad na Jakuba, Adam sa na neho pozrel, videl, že celý zbledol a znervóznel. Podišiel k nemu a potľapl ho po plec. Jakub sa nadychol a povedal, že škola veľa človeka naučí. Nielen na hodinách, ale aj o živote. Jeden deň v jeho živote na tejto škole mal byť posledný, chystal sa utiecť z domu, pretože rodičia sa nemohli presťahovať. Nevedel už, čo má robiť. Bol zúfalý. Modlil sa každý deň k Bohu a prosil ho, aby mu pomohol, že už nevie, ako ďalej. No ono sa to zhoršovalo. Snažil sa modliť viac a viac, no Boh ho stále nepočúval. Keď sa už rozhodol, že sa už viac nevráti a utečie, Boh mu zoslal do cesty jedného človeka, ktorý ho z toho vyslobodil a ukázal mu cestu. Vtedy sa vďačne pozrel na Adama. Preto by sme nemali zúfať a mali by sme Bohu plne dôverovať. On nám vždy ukáže cestu aj keď bude trnistá, potom nás čaká raj.

S.K.

PRIPRAVUJEME:

- Púť - september 2018
- Sv. omša za uzdravenie - jeseň 2018
- Evanjelizačný Alfa kurz – na jeseň

Ekonomická rada informuje

Uplynuli tri mesiace od poslednej informácie o činnosti FER. V realizácii opráv naplánovaných na tento rok sme sa posunuli kúsok ďalej. Bol vypracovaný projekt na rekonštrukciu elektroinštalácie kostola, ktorý sme pripomienkovali a následne dostali do finálnej verzie pre realizáciu. Tento sme predložili niekoľkým firmám na vypracovanie cenovej ponuky na celú realizáciu.

V najbližšej dobe by sme mali vybrať realizátora rekonštrukcie a malo by sa začať s realizáciou. Najskôr elektrické vedenie, lešenie a následne maľovka kostola. Dúfam, že v čase vyjdenia časopisu už bude realizácia v plnom prúde.

Mgr. Peter Bubán

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Jaslovské Bohunice.

zodpovedný redaktor: Marián Vivodík, farár.
členovia redakčnej rady: L. Tökölyová.